

List Rímskym je dokument, ktorý svedčí o úlohe viery. Najznámejším učením tohto listu je dobre známy výrok o ospravedlnení z viery skrze Božiu milosť. Z verša, ktorý slúži za základ nášho dnešného zamyslenia sa dozvedáme o takej viere, o ktorej sa hovorí po svete, ktorá má svoje meno, má odozvu.

Božie slovo teda upriamuje našu pozornosť na jednu z ľudských črt života. O každom človeku ide nejaký ten chýr, či už dobrý, alebo zlý. Vo svojom okolí má nejaké meno. Tým, že celý náš život určuje to, v čo veríme, tak by sme mohli vyjadriť, že aj viera každého človeka má svoj chýr a to teda buď kladný, alebo záporný. Aj viera kresťana má chýr.

Stačí, keď si spomenieme na Démasa, ktorý sa stal veriaci. Veľkou výzvou sa pre neho stalo, že mohol byť Pavlovým spolupracovníkom. Každý o ňom hovoril. Ale potom sa stala veľká tragédia, po čase sa pre Démasa stal svet prítiažlivejším, zmýšľanie sveta bolo lákavejšie. Pavel bol veľmi smutný a hovoril, že Démas sa zamiloval do sveta. Smutný chýr mala viera tohto mladého človeka, všade tam, kde sa len dostala.

Apoštol sám povedal, že káže Božie slovo, ale nechcel, aby sa stal toho nehodným. U apoštola zase vidíme tú druhú stranu, na konci svojho života hovorí o tom, že svoju vieru zachoval aj napriek rôznym ťažkostiam. Keď si prečítame 16. kapitolu listu Rímskym, aj tu sa stretne s mnohými veriaci, ktorých viera mala dobrý chýr.

To znamená, že kresťanský život, duchovný život človeka nie je súkromnou záležitosťou. Kresťanskú vieru nemôžeme skrývať, tajiť. Keď niekto vyznal Ježiša Krista ako svojho Spasiteľa, obrátil sa, jeho život sa zmenil, tak na takom človeku je vidieť, že jeho túžbou je, aby tú radosť, ktorú dostal, ktorú cíti vo svojom srdci, aby sa s ňou podielil aj s ostatnými. So svojou rodinou, s každým, s kým sa stretne. O takomto človeku, kresťanovi ide dobrý chýr.

Veriaci človek, však, ktorý nie je ochotný slúžiť, ktorý sa nedokáže či nechce obetovať, tak o takomto ide zlý chýr. Ako keď sa jedného mladého muža dotklo Božie slovo a on pocítil, že chce prijať Ježiša do svojho srdca. Tak zašiel za svojím kamarátom, kresťanom, o ktorom vedel, že je veriaci a spýtal sa ho či by sa s ním mohol pomodliť a porozprávať. Kamarát zostal zarazený. Sám nevedel, čo robiť. Priznal sa, že klamal, oklamal spoluveriacich v zbere, pretože svoju vieru len predstieral. Tak sa na hľadanie

cesty za Kristom sa vybrali dvaja. Smutnejší koniec čaká tých, ktorým v onen deň Pán povie, odíďte odo mňa páchatelia neprávostí, nepoznám vás.

Prvou otázkou pre náš život viery je, akú odozvu, chýr má náš život? Hori nám v srdci zachraňujúca viera v Ježiša Krista, ktorá má dobrý chýr? Bratia a sestry, keď radostne vyznáme, áno. Ja mám vo svojom srdci Krista, nasledujem ho a môžem sa o Neho oprieť. Tak potom aký chýr, aké meno má naša kresťanská viera dnes? Čo by o nás povedali kolegovia v práci, susedia...? Odpoveď je dôležitá. Pán Boh nás volá k sebakúmaniu a skrze spoločenstvo veriacich v Ríme, skrze ich vieru nám chce ukázať, aká je a má byť pravá, nefalšovaná kresťanská viera. Viera, ktorá chváli Pána, ktorá je činná v láske, o ktorej hovorí celý svet.

Lebo druhým odkazom slova Božieho je, že o viere spoločenstva cirkevného zboru v Ríme hovorí celý svet. Čo bolo pre veriacich také charakteristické? Prečo o nich hovorí apoštol Pavel s takou láskou?

Z dejín vieme, že cisár Claudius nechal z Ríma vyhnáť židov a židokresťanov. Museli všetko opustiť a usadiť sa na cudzom mieste. Pre nich bolo samozrejmé, že aj tam, kde sa uchýlili sa pridali ku kresťanskému spoločenstvu. Po čase im bolo dovolené vrátiť sa, a v tom čase už o nich šiel dobrý chýr po celej Rímskej ríši. Znášali neprávosti, utrpenie, ale nesťažovali sa. Podľa Pánovho príkazu sa starali o vdovy a siroty a žili v spoločenstve na lámaní chleba, modlitbách.

Bratia a sestry, aký chýr máme, aký chýr má naše spoločenstvo, náš cirkevný zbor? Je to Božia milosť, že aj staroba, nemoc, rôzne skúšky a ťažkosti dokáže Pán zmeniť na požehnanie.

Rím ako, môžeme povedať, hlavné mesto vtedy známeho sveta morálne upadalo. Život v ňom bol ťažký a ani kresťania to v tomto meste nemali ľahké. Ale to, čo bolo ich charakteristickou črtou bola ich vernosť, vernosť Pánovi. Aj vtedy sa stretávali s korupciou, mladých lákali rôzne neresti, tak ako dnes. Ale oni žili vo svete, ale nie pre svet. Žili v špine morálneho úpadku, ale oni zostali čisti. Je veľkou radosťou, keď sa o niekom hovorí ako o vernom Božom ľude.

Rim 16, 19 „Lebo vaša poslušnosť stala sa známou všetkým. Radujem sa teda z vás, ale chcem, aby ste boli múdri v dobrom a neprístupní zlému.“ Apoštol tu ukazuje na ochotu služby a lásky, čo sa prejavovalo vo vnútri zboru. Boli pripravení pomáhať, ochotní k službe. Žili v znášanlivosti ako jedna veľká rodina.

Aké by bolo dobré, keby každý z našich cirkevných zborov mal takúto charakteristickú vlastnosť. Aby bol cirkevný zbor miestom, kam radi prichádzame, kde sa cítime ako doma. Dobré. A keď k nám zavíta niekto cudzí, nejaká návšteva, aby aj oni od nás odchádzali s takýmto pocitom. Aj spoločenstvo veriacich, cirkevný zbor má svoj chýr. V 16. kapitole apoštol Pavel viackrát spomína slovo „pozdravujte“. Dôležité je, že sa navzájom pozdravíme, zdieľame sa, vieme jeden o druhom, sme ochotní pomôcť. O dobrom chýre kresťanskej viery svedčí aj apoštolova modlitba. Modlitba, v ktorej ďakuje za toto spoločenstvo.

Vďačnosť, vďaka. No nie preto, že nám dali nejaký veľký milodar, že nám niekto pomohol, niečo urobil a tak si zaslúžil našu vďačnosť. Smerodajnými sú život a viera. Že už myšlienka na ich život vo mne vyvoláva vďačnosť.

Ešte chcem ukázať na dve veci. Apoštol ďakuje, ďakuje za všetkých. Vďaka sa nevzťahovala len na predstaviteľov cirkevného zboru a iba na tých, ktorých mená spomenul. Ďakuje za celé spoločenstvo, za každého jedného člena.

Kvalita cirkevného zboru nezávisí od toho, aký je stav jeho účtu v banke, koľko budov vlastní, ale od toho, ako je súdržní, ako sa prejavujú jeho členovia. Či sa o takomto zbore dá napríklad povedať, že sú jedno telo, ktoré má všetky údy. A keď niekoho nevidíme v nedeľu sedieť na jeho zvyčajnom mieste, tak sa o neho zaujímate. To je naša úloha, naša zodpovednosť, ktorú máme jeden za druhého.

Boh aj nám dáva vieru bratia a sestry. On nám ju chce darovať. Vieru, ktorú potrebujeme. Stačí len, keď ju prijmeme. Je už len na našej zodpovednosti či dovoľíme Bohu aby aj v nás zapálil takúto vieru.